

Dejvid Edings

# KRALJ MURGA

*Druga knjiga Malorijade*

Prevela  
Suzana Stevanović

**Laguna**

Naslov originala

David Eddings

KING OF THE MURGOS

Copyright © 1988 by David Eddings

Translation Copyright © 2008 za srpsko izdanje, LAGUNA

**BELGARIJADA**

Pion proročanstva

Kraljica čarobnjaštva

Magijski gambit

Čudotvorčeva kula

Čudesna završnica

**MALORIJADA**

Čuvari zapada

Kralj Murga

Gospodar demona iz Karande

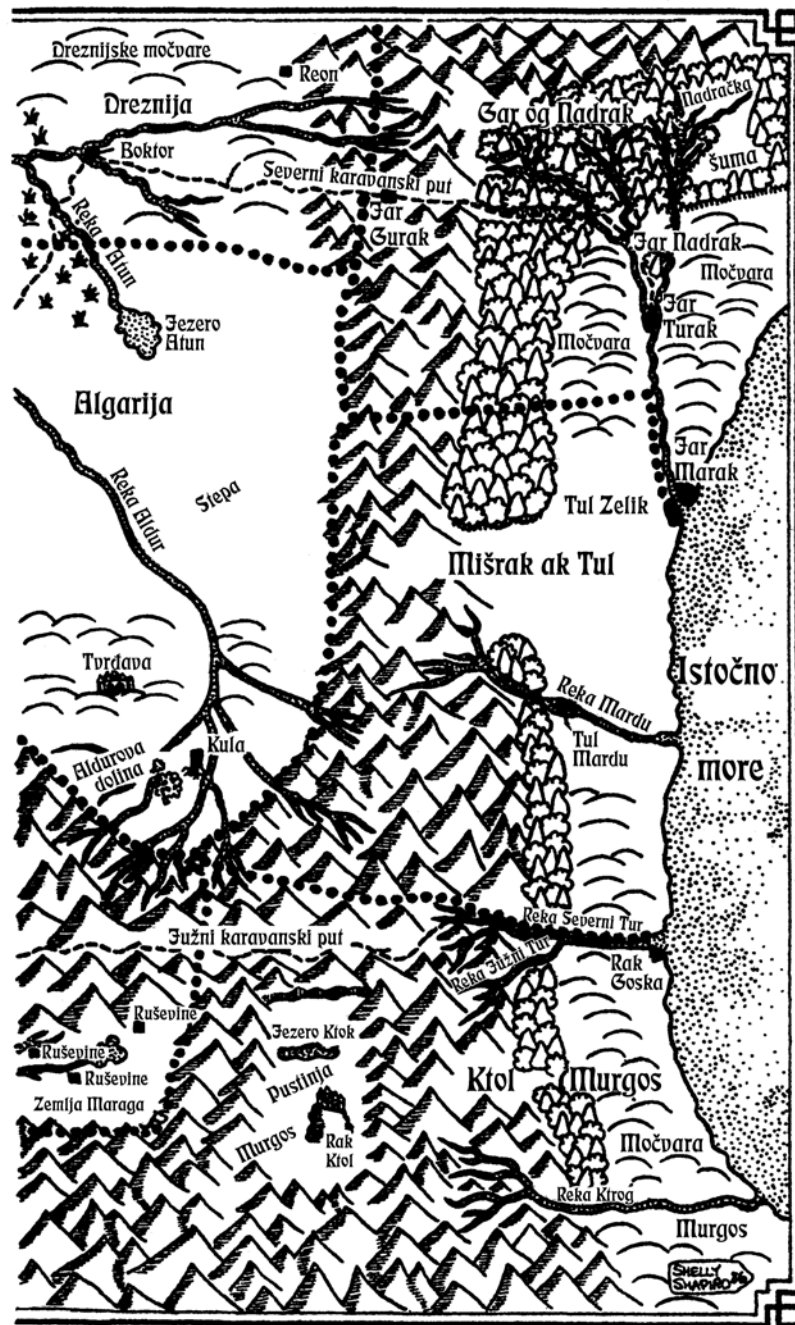
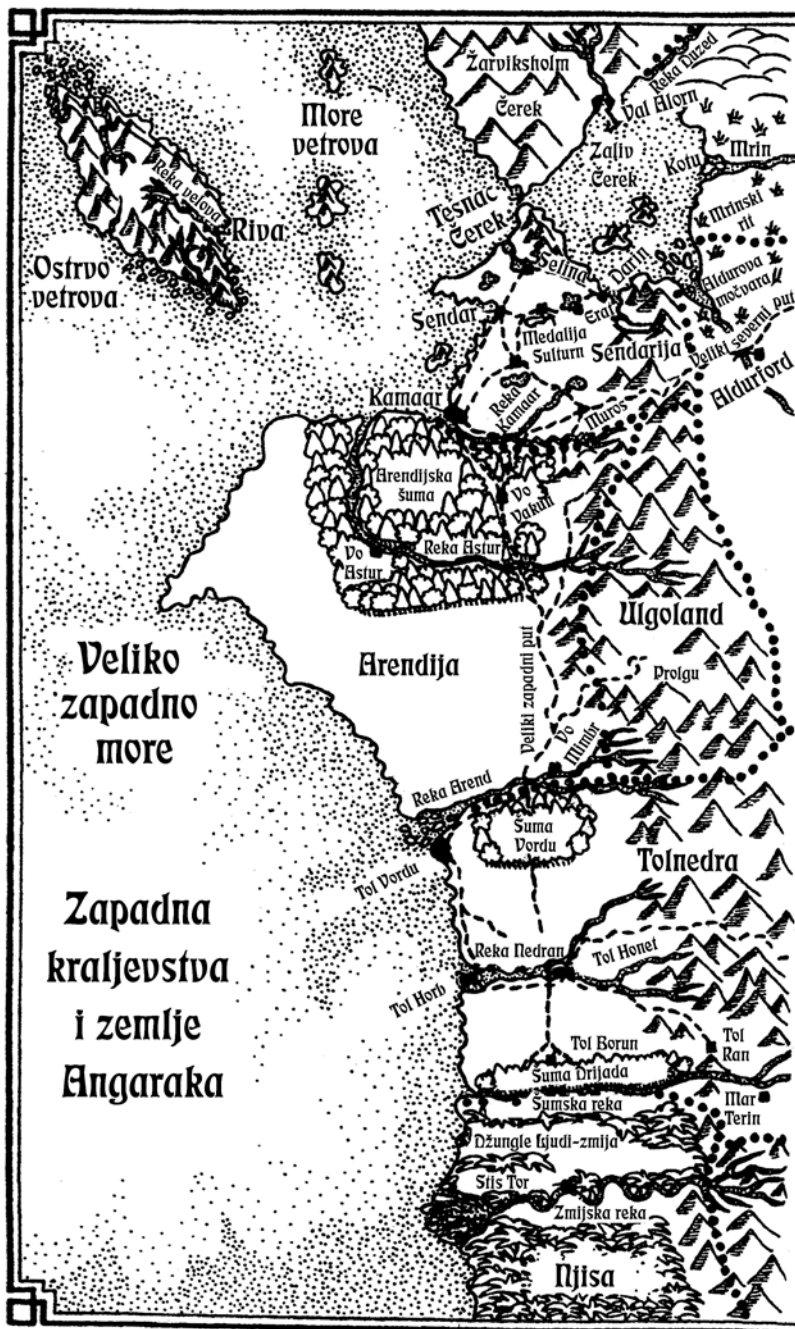
Čarobnica iz Daršive

Keltska proročica

*Denu, iz razloga koje će on shvatiti,  
i našoj dragoj Džejni,  
samo zbog toga što je takva kakva jeste.*

Želeo bih da naglasim koliko dugujem supruzi Li Edings za podršku, doprinos i svesrdnu saradnju za vreme razvijanja ove priče. Bez njene pomoći ništa se od ovoga ne bi ostvarilo.

Takođe, iskoristio bih ovu priliku da zahvalim svom uredniku Lesteru del Reju za strpljenje i popustljivost, kao i za silne doprinose, tolike da se ne mogu izbrojati.



# Prolog

*O tome kako oteše Belgarionovog sina i kako on saznade da je otmičar baš onaj Zandramas na kojeg ga moćna Aldurova kugla upozori.*

*– iz Žitija Belgariona Silnog (Uvod, IV tom)*

PRIČA KAŽE DA u najranijim danima bogovi sačiniše svet i ispunije ga svakojakim zverima i pticama i biljkama. Oni i ljude sačiniše, a svaki bog odabra rasu ljudi da je predvodi i nad njom vlada. Ipak, bog Aldur nijednu ne izabra, već odluči da živi usamljen u svojoj kuli i pomno proučava sazdanje koje načiniše.

Ali onda dođe vreme kada jedno gladno dete stiže u Aldurovu kulu, a Aldur ga uze i nauči ga Volji i Reči, kojima se sva moć može dozvati, i to na način koji ljudi čarobnjaštvom nazivaju. A kada se dete pokaza kao valjano, Aldur ga nazva Belgarat i načini ga svojim učenicom. Kako je vreme proticalo, dođoše i ostali i postadoše učenici Alldurovi. Međ njima beše i nakazno dete koje Aldur prozva Beldin.

A onda dođe dan kad uze Aldur jedan kamen, pa ga oblikova i Kuglom prozva, jer taj kamen čak sa zvezda bejaše pao i silnu je moć sadržao. Bejaše to jezgro jednog od dva proročanstva – dva proročanstva koja se od početka vremena za prevlašću sukobljavahu.

Ali bog Torak požele kamen, te ga ukrade, jer mu Mračno proročanstvo dušu već bejaše preuzelo. A onda se ljudi Alorije, znani kao Alorni, susretoše s Belgaratom, koji Čereka Plečatog i tri sina njegova daleko na Istok povede, onde gde Torak bejaše izgradio Ktol Mišrak, Grad noći večne. Oni se prikrađoše da Kuglu ukradu i s njom se vratiše.

Po savetu bogova, Belgarat podeli Aloriju na kraljevstva: Čerek, Drezniju, Algariju i Rivu, a imena im nadenu po onima koji ga na putešestviju bejahu pratili. A Rivi Gvozdenoj Ruci, što bejaše predodređen da Ostrvom vetrova vlada, poveri čuvanje Kugle, koju Riva na balčak ogromnog mača smesti, te ga okači iza prestola na zid Dvorane rivanskoga kralja.

Tada se Belgarat uputi u svoj dom, ali tamo zateče strahotu. Voljena mu žena Poledra na porođaju svet živih napusti, ali mu dve kćeri bliznakinje podari. On zatim posla ljupkiju kćer Beldaran da bude žena Rivi Gvozdenoj Ruci i da s njim lozu rivanskih kraljeva osnuje. Druga kćer Polgara s njim ostade, jer u tamnoj kosi imaše beli pramen, koji beleg čarobnica bejaše.

Hiljadama se godina sve povoljno odvijala na Zapadu jer beše čuvan snagom Kuglinom. A onda svanu užasan dan, kad kralja Gorega od Rive, i sinove njegove, i sinove njegovih sinova groznom prevarom ubiše. Jedno dete ipak uteče, a zatim ga Belgarat i Polgara prikrivahu. Brand, čuvar rivanski, skrhanu preuze vlast na Ostrvu umesto ubijenog vladara, a njegovi sinovi nastaviše da čuvaju Aldurovu kuglu, i svi behu znani po imenu Brand.

A onda dođe vreme kada Zedar Otpadnik pronade jedno dete koje toliku nevinost posedovaše da mogaše Kuglu da dodirne a da u ognju ne nestane. I tako Zedar Kuglu ukrade i uteče ka mestu na kojem njegov strašni gospodar Torak skriven ležao.

Kad Belgarat ču ovo, uputi se ka mirnoj sendarskoj farmi gde Polgara odgajala dečaka po imenu Garion, a koji bejaše poslednji naslednik loze rivanske. Povedoše dečaka s njima u potragu

za Kuglom. Nakon silnih opasnih pustolovina pronađoše dete i nazvahu ga Erand. A onda se s Erandom, nazvanim Nosilac Kugle, vratiše da je na mač smeste.

I tada Garion, pod imenom Belgarion, koje dobi jer pokaza da dar čarobnjaštva poseduje, saznade o Proročanstvu, koje mu otkri da se približilo vreme kada se on kao Dete Svetlosti mora suočiti sa zlim bogom Torakom, i da mora ubiti ili biti ubijen. Ophrvan strahom otisnu se na istok ka Gradu večne noći da se sa sudbom susretne. I desi se da mu ogromni mač s Aldurovom kuglom pomogne da u bici prevagne i boga ubije.

Zatim Belgariona, naslednika Rive Gvozdeno Ruke, krunisaše kao kralja rivanskog i vrhovnog gospodara Zapada. On za ženu uze tolnedransku princezu Se'Nedru, a Polgara za muža odanog kovača Durnika, nakon što ga bogovi iz mrtvih podigoše i dodeliše mu dar čarobnjaštva da ženi jednak bude. Ona se s Durnikom i Belgaratom uputi u Aldurovu dolinu u Algariji s namerom da tamo odgajaju čudesnog milog dečaka Eranda.

Protekoše godine dok je Belgarion učio kako da bude muž svojoj mladoj nevesti. Poče da usavršava čarobnjački dar i vladavinu s prestola. Mir potraja na Zapadu sve dok se nevolje ne zapodenuše na jugu, kad malorijjski car Kal Zakat objavi rat kralju Murga. A zatim se i Belgarat vrati s puta iz Malorije da im prenese rđave glasine o kamenu po imenu Sardion. Ipak, šta je to moglo biti, sem predmet straha, on nije mogao kazati.

A onda jedne noći, kad mladi Erand bejaše u poseti rivanskoj Citadeli, njega i Belgariona probudi glas Proročanstva tako što im se oglasi u glavi i usmeri ih u prestonu dvoranu. I tada se desi da plava Kugla na balčaku mača najednom ljutito sevnu crvenom bojom i progovori rečima: „Pazite se Zandramasa!“ Ali niko nije znao ko ili šta je Zandramas.

Pošto prođoše godine čekanja Se'Nedra otkri da nosi dete. Ali mahiniti pripadnici Kulta medveda opet su delali, vičući na sav glas da nijedna Tolnedranka ne sme da bude kraljica i da se mora zameniti nekom čistokrvnom Alornkom.

Kada kraljčina trudnoća već bejaše poodmakla, ubica je na kupanju napade i bezmalo udavi. Ubica se tada pope na kulu Citadele i skoči pravo u smrt. Ali dreznijski pustolovac princ Keldar, koji takođe bejaše poznat i po imenu Svileni, uoči po ubičinom odelu da je možda pripadnik kulta. Belgarion bejaše razjaren, ali se ipak ne uputi odmah u boj.

Vreme proteče i kraljica Se'Nedra podari zdravog naslednika rivanskom prestolu. A koliko silno bejaše veselje u zemljama Alorna, pa i dalje! I plemstvo se okupi u Rivi da u veselju ovo radosno rođenje proslavi.

Nakon što svi napustiše Rivu i u Citadeli se nanovo uspostavi mir, Belgarion nastavi s proučavanjima drevnoga Proročanstva, koje ljudi zвахu Mrinski kodeks. Čudnovata mrlja ga je već poduže uznemiravala, ali napokon otkri da je može razgnetnuti pod Kuglinim svetlom. Tada sazna da Mračno proročanstvo i njegove obaveze kao Deteta Svetlosti nisu okončane Torakovim svrgnućem. Dete Tame sada je Zandramas, kojeg će sresti u vremenu koje tek treba da nastupi „na mestu koje više ne postoji“.

Teško mu beše u duši dok žurno hitaše da se u Aldurovoj dolini susretne s dedom Belgaratom. Pa čak i tada, dok sa starcem razgovaraše, glasnik im prenese novu, groznu vest. Ubice se u okrilju noći probiše u Citadelu, te ubiše odanog rivanskog čuvara Branda.

Belgarion s Belgaratom i tetkom Polgarom pohita u Rivu, gde se jedan od ubica slabašno održavaše u životu. Stiže i princ Keldar i otkri da je ubica bez svesti pripadnik Kulta medveda. Novi dokaz pak otkri da Kult okuplja trupe u Reonu, u Drezniji, i gradi flotu u Žarviksholmu, na čerečkim obalama.

I tada kralj Belgarion objavi rat Kultu medveda. Sledeći savet ostalih alornskih vladara, usmeri se najpre na brodogradilišta u Žarviksholmu s namerom da ukloni opasnost od neprijateljske flote na Moru vetrova. Napad mu beše brz i svirep. Žarviksholm

spravniše sa zemljom, a dopola izgrađenu flotu pretvoriše u oganj pre negoli i jedno jedino korito dodirnu vodu.

Ipak, pobeda se pretvori u prah i pepeo kad do njega stiže glas iz Rive. Tek rođeni sin mu bejaše otet.

Belgarion, Belgarat i Polgara čarobnjaštvom se pretvoriše u ptice i za jedan dan odleteše u Rivu. Grad Riva već bejaše od kuće do kuće pretražen. Ali uz Kuglinu pomoć Belgarion uspe da isprati trag otmičara do zapadne obale ostrva. Tamo pak naiđoše na družinu Čereka, te se okomiše na njih. Jedan Čerek osta živ, te ga Polgara primora da govori. On izjavi da dete ukrađoše po naredbama Ulfgara, vođe Kulta medveda, čije utočište bejaše u Reonu, u istočnoj Drezniji. Ipak, pre negoli Polgara mogaše da dozna od njega još neki podatak, pripadnik kulta jurnu s vrha litice i hitnu se u smrt koja ga čekaše na stenama.

Onda usmeriše rat ka Reonu. Belgarion otkri da su mu trupe silno brojčano nadjačane i da ih na putu ka gradu čeka klopka. Taman kada se suočavaše s porazom, princ Keldar stiže sa snagama nadračkih najamnika, te izokrenu ishod boja. Ojačani Nadracima, Rivanci započehše opsadu Reona.

Belgarion i Durnik udružiše volju da oslabe zidine grada, sve dok ih opsadne sprave barona Mandoralena ne srušiše. Rivanci i Nadraci, predvođeni Belgarionom, nahrliše u grad. U gradu započeh ljuti boj, ali pripadnici Kulta ipak bejahu nadjačani, a većinu ih pobiše. Utom Belgarion i Durnik zarobiše Ulfgara, vođu Kulta.

Iako Belgarion već bejaše znao da mu sin nije u gradu, ipak se ponada da će temeljnim propitivanjem od Ulfgara iznuditi odgovor na to kud denuše dete. Vođa Kulta tvrdoglavo odbijaše da odgovori, a onda Erand, iznenadno, pravo iz Ulfgarovog uma, izvuče podatke.

Bejaše jasno da je Ulfgar odgovoran za nasrtanje na Se'Nedru, međutim on nemaše nikakvog udela u otmici deteta. Glavni mu cilj odista bejaše smrt Belgarionovog sina, poželjno pre rođenja.

Očigledno da ništa ne znade o otmici, što se nikako ne poklapaše s njegovim pozivom.

Utom im se pridruži čarobnjak Beldin. Smesta razotkri da Ulfgar bejaše Harakan, sluga poslednjeg Torakovog učenika Urvona. Harakan tada najednom nestade, a Beldin pohita za njim.

I tada stigoše glasnici iz Rive. Istraga koja se odvijala nakon Belgarionovog odlaska otkri da neki pastir u brdima bejaše video siluetu koja možda u naručju imade odojčice kako se ukrca na brod njisanske izrade i otplovljava ka jugu.

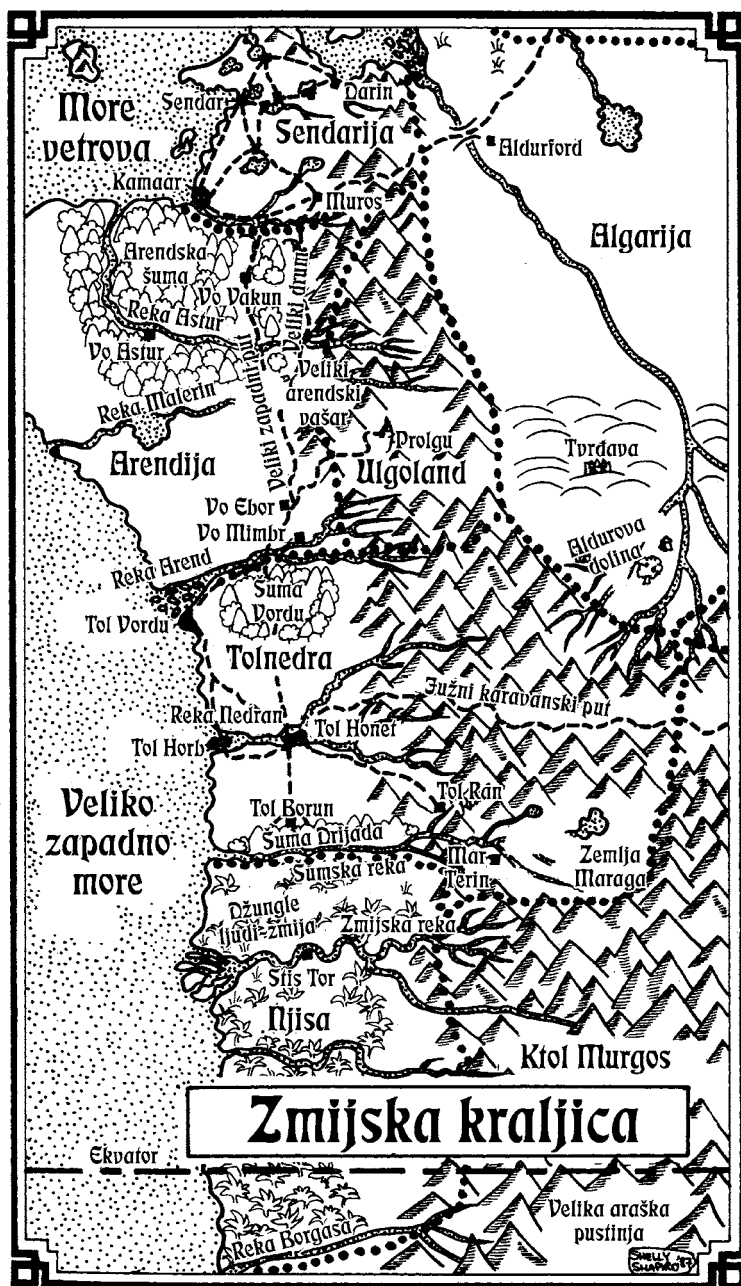
Utom se ukaza prikaza Siradis, proročice iz Kela, da im još ponešto kaže. Ona potvrdi da dete ote Zandramas, koji bejaše ispleo takvu mrežu obmane ne bi li optužio Harakana da čak i pripadnici Kulta koji bejahu ostavljeni da na njih naiđu poverovaše u ono što Polgara iznudi od zarobljenika na litici na Ostrvu vetrova.

Jasno je, ona im kaza, da Dete Tame ote odojčice s nekom namerom. A ta namera bejaše povezana sa Zandramasom. Više od toga ne htjede da kaže, sem što otkri one koji moraju na put s Belgarionom. Potom ostavi svog nemog vodiča, grdosiju Tota, da s njima krene, te nestade.

Belgarionu nade potonuše u vodu pošto saznade da im otmičar beži nekoliko meseci i da trag postaje neizmerno nejasan. Ipak, smrknuo povede saputnike u poteru za Zandramasom, ako treba i do ivice sveta, pa i dalje.

*Deo prvi*

## ZMIJSKA KRALJICA



## Prvo poglavlje

OBAVIJEŃ TAMOM, Garion je mogao da čuje odjek kapljica kako dosadno padaju u sporim ujednačnim razmacima. Vazduh oko njega bio je leden, a miris stenja i prašine mešao se s plensivim zadahom gotovo bezbojnih biljaka što su rasle u tami i izbegavale svetlost. Zatekao je sebe kako se napreže da uhvati sve bezbrojne zvukove koji su se prožimali kroz mračne pećine Ulga – vlažni odjek kapljica vode, prašnjavo kotrljanje izmeštenih kamenčića dok se polako spuštaju niz plitke nagibe i žalobno hućanje vazduha koje je s površine prodiralo do njih kroz uzane pukotine u stenama.

Belgarat zastade i podiže zadimljenu baklju, koja ispuni prolaz titravim narandžastim svetlom, a senke oko njih zaigraše. „Sačekajte časak“, reče, a zatim se uputi niz mračnu prostoriju gegajući se u pohabanim rasparenim čizmama po hrapavom podu. Ostali iz družine ostadoše da čekaju, a tama poče sve više da ih obavija.

„Mrzim ovo“, promrmlja Svileni više za sebe. „Jamačno mrzim ovo.“

Čekali su.

Rumeni se treptaj Belgaratove baklje nanovo pojavi daleko na drugoj strani podzemne prostorije. „U redu je“, uputi im. „Ovuda.“



Garion obgrli Se'Nedru oko majušnih ramena. Za vreme puta iz Reona ka jugu postala je veoma ćutljiva, pošto je bilo i više nego očigledno da njihov celi pohod na Kult medveda u istočnoj Drezniji nije postigao ništa više od toga što je Zandramasu podario skoro neizmernu prednost s otetim Geranom. Osujećenost koja je Gariona naginjala da udari pesnicom u stene i da beznadežno i besno zaurla uticala je na to da Se'Nedra zaroni u duboku potištenost, tako da se sada obamrla od očaja teturala kroz mračne pećine bez ikakvog zanimanja ili brige za to kud će je odvesti. Okrenuo se ka Polgari, lica koje je u potpunosti odavalo sve njegove duboke brige. Uzvratila mu je pogled ozbiljno ali ipak donekle neuznemireno. Sklonila je prednji deo plavog ogrtača i nakratko pokrenula prste pokazujući znake tajnog dreznijskog jezika. „*Proveri da li joj je dovoljno toplo*“, rekla je. „*Sada je veoma osetljiva na hladnoću...*“

Nekoliko očajnih pitanja odjeknuše Garionu u glavi, ali nije bilo moguće da glasno upita sa Se'Nedrom u zagrljaju.

„*Veoma je važno da ostaneš priseban, Garione*“, Polgara mu reče prstima. „*Nemoj da dozvoliš da sazna koliko si zabrinut. Pazim na nju, tako da ću znati šta da radim kad dođe vreme.*“

Belgarat opet zastade, tegleći resicu uveta, i upitno pogleda ka mračnom prolazu pred njima, a zatim i ka mračnom prolazu nalevo.

„Nisi se valjda opet izgubio?“, optuži ga Svileni. Sitni Dreznijac lasičjeg lica skinuo je bisernosivi dublet ukrašen draguljima i zlatnim lančićima, tako da je sada nosio staru smeđu tuniku, izlisanu od mnogobrojnog nošenja, krzneni ogrtač s rupama od moljaca, kao i bezobličnu ulubljenju kapu, nanovo se upustivši u jednu od svojih mnogobrojnih uloga.

„Dakako da se nisam izgubio“, uzvratila mu Belgarat. „Samo nisam baš tačno siguran gde se trenutno nalazimo.“

„Belgarate, to je upravo ono što *izgubiti se znači*.“

„Budalaštine. Mislim da bi valjalo da krenemo ovuda.“ Pokaza prstom ka prolazu s leve strane.

„*Misliš?*“

„Ovaj, Svileni“, započe kovač Durnik tiho i obazrivo, „stvarno bi bilo neophodno da se malo stišaš. Čini mi se da tavanica uopšte nije stabilna, a ponekad je samo glasniji zvuk dovoljan da je sruši.“

Svileni se ukoči uperivši oči zloslutno naviše, a graške znoja mu izbiše na čelu. „Polgara“, prošapta zastrašeno, „reci mu da prestane.“

„Ostavi ga na miru, Durniče“, reče staloženo. „Znaš i sam kako mu je u pećinama.“

„Jednostavno sam mislio da bi to morao da zna, Pol“, objasni kovač. „*Svašta se dešava u pećinama.*“

„Polgara!“, zavapi Svileni. „*Molim te!*“

„Idem da vidim kako ide Erandu i Totu s konjima“, Durnik će. Pogleda preznojenog čovečuljka. „Barem pokušaj da ne vičeš“, posavetova.

Nakon što su prešli prvo skretanje izvijene odaje, prolaz ih uvede u ogromnu pećinu s dugačkim nizom kvarca preko tavanice. Na nekom je mestu, možda čak i kilometrima daleko, ovaj niz dopirao do površine i odbijao sunčevu svetlost koja se zatim prelamala preko listića kvarca, a potom preivala u pećinu kao treptava duga koja je plamtela i gubila se, ogledavši se u iskričavoj površini plitkog jezerceta nasred pećine. Daleko s druge strane jezera mali je vodopad beskonačno skakutao s kamena na kamen i punio pećinu svojom muzikom.

„Se'Nedra, vidi!“, viknu Garion.

„Šta to?“ Podigla je glavu. „O da“, nezainteresovano će, „veoma lepo.“ A zatim ponovo uteknu u svoj svet tišine.

Garion bespomoćno pogleda tetku Pol.

„Oče“, ogłosi se Polgara, „mislim da je baš vreme ručku. Čini mi se da je ovo povoljno mesto da se malo odmorimo i nešto prezalogajimo.“

„Pol, nikada nećemo stići ukoliko stajemo na svaki kilometar ili dva.“

„Zašto se uvek raspravljáš sa mnom, oče? Da ti nije to neko uvrnuto pravilo?“

On je ošinu pogledom, a zatim se okrenu, mrmljajući nešto sebi u bradu.

Erand i Tot dovedoše konje do obale kristalnog jezerceta da ih napoje. Bili su čudno neusklađeni par. Erand je bio sitan mladić plave valovite kose u jednostavnom braon seljačkom odelu. Tot ga je nadvisivao kao da je nekakvo džinovsko drvo koje se izdiže iznad mladice. Iako je zima već dolazila u kraljevstva Zapada, nemi rmpalija je i dalje nosio samo sandale, kratku tuniku s kaišem na struku i neizbeljenu vunenu tkaninu prebačenu preko ramena. Nage ruke i noge bile su mu kao ogromne cepanice, a mišići bi mu pri svakom pokretu nabrekli i zgrčili se. Smeđa kosa neodređene dužine bila mu je zalizana i privezana na potiljku kratkom kožnom vrpcom. Slepa Siradis im je rekla da će im ova tiha grdosija pomoći u potrazi za Zandramasom i Garionovim otetim sinom, ali dosad se činilo kao da ih Tot jednostavno nezainteresovano prati, ne dajući nikakvu naznaku da ga uopšte brine kud su se uputili.

„Da li bi mogla da mi pomogneš, Se’Nedra?“ upita Polgara ljubazno dok je razvezivala trake s jednog paketa.

Se’Nedra, obamrlog lica, odsutno krenu polako preko glatkog kamenog tla pećine i ćutke stade pored konja s teretom.

„Treba nam hleb“, kaza Polgara, preturajući po paketu kao da je nesvesna očigledne devojčine odsutnosti. Izvadila je nekoliko dugačkih tamnosmeđih vekni seljačkog hleba i poredala ih kao cepanice sitnoj kraljici na ruke. „I sir, naravno“, dodala je podigavši kotur sendarskog sira zaštićenog voskom. Zatim napući usne. „A možda i malo slanine, šta kažeš?“

„Valjda“, izjavi Se’Nedra bezizražajno.

„Garione“, nastavi Polgara, „da li bi mogao da namestiš ovu tkaninu preko onog pljosnatog kamena?“ Zatim opet pogleda Se’Nedru. „Kako samo mrzim da jedem na nepokrivenom stolu, a ti?“

„Aha“, odgovori Se’Nedra.

Donesoše na improvizovani sto vekne hleba, sir zaštićen voskom i slaninu. Polgara pucnu prstima i odmahnu glavom. „Zaboravila sam nož. Da li bi mogla da ga doneseš?“

Se’Nedra klimnu glavom i uputi se nazad ka konju sa zavežljajima.

„Šta nije u redu s njom, tetka Pol?“ prošapta Garion napeto.

„Pati od neke vrste melanholije, mili.“

„Je l’ opasno?“

„Jeste ukoliko poodmakne.“

„Možeš li da uradiš nešto? Mislim, možeš li joj dati neki lek ili nešto?“

„Radije ne bih, sem ako ne moram, Garione. Ponekad lekovu samo zavaraju simptome, pa se izrode neki drugi problemi. Uglavnom je najbolje pustiti da se sve odvija prirodno.“

„Tetka Pol, ne mogu da je gledam ovakvu.“

„Moraćeš da izdržiš neko vreme, Garione. Samo se drži kao da nisi svestan njenog ponašanja. Još nije u potpunosti spremna da izađe iz ovoga.“ Okrenu se, toplo se osmehujući. „O, tu si“, reče i uze nož od Se’Nedre. „Hvala ti, mila.“

Svi su se okupili oko Polgarinog privremenog stola kako bi pojeli jednostavan ručak. Dok je jeo, kovač Durnik je zamišljeno posmatrao kristalno jezerce. „Pitam se ima li ribe“, nagađao je.

„Ne, mili“, kaza Polgara.

„Moguće je, Pol. Ako je jezerce nastalo od površinskih tokova, ribe su možda povučene dole dok su još bile male i...“

„Ne, Durniče.“

On uzdahnu.

Nakon ručka su se opet našli u beskonačnim izvijenim prostorijama, nanovo prateći Belgaratovu treptavu baklju. Sati su se nizali dok su se naporno vukli kilometrima kroz tminu koja ih je sa svih strana pritiskala.

„Još koliko treba da idemo, deda?“ upita Garion starca nakon što mu se približio.

„Teško mi je da tačno odredim. Razdaljine mogu poprilično da zavaraju u špiljama.“

„Imaš li ikakvu predstavu o tome zašto smo morali da dođemo baš ovde? Postoji li nešto u Mrinskom kodeksu, ili u Darinskom kodeksu, što govori o nečemu što bi možda trebalo da se desi ovde u Ulgolandu?“

„Ne a da ja mogu da se setim.“

„Možda smo loše protumačili?“

„Naš je druškan bio prilično izričit, Garione. Rekao je da se moramo zaustaviti u Prolguu, na putu ka jugu, jer će se nešto što mora da se odigra tamo i odigrati.“

„Može li to da prođe bez nas?“, navaljivao je Garion. „Sve vreme samo lutamo po pećinama, dok se Zandramas sve više udaljava s mojim sinom.“

„Šta je to?“, upita Erand iznenadno negde iza njih. „Učinilo mi se da sam čuo nešto.“

Zastadoše da bi bolje oslušnuli. Zvuk plamena Belgaratove baklje Garionu odjednom postade zaglušujući, pošto se naprezao pokušavajući da dosegne kroz tamu ne bi li uhvatio i najudaljeniji zvuk. Sporo padanje kapljica odjekivalo je mekanim zvucima odnekud iz mraka, a tihi huk vazduha nadirao je kroz pukotine i naprsline u kamenju kao žalosna pratnja. A onda, Garion veoma nejasno začu pevanje, hor koji je poprilično neusklađeno ali i duboko posvećeno pevao himnu Ulu, odjekujući kroz mračne pećine već pet milenijuma.

„Oh, Ulzi“, Belgarat će zadovoljno. „Nadomak smo Prolgua. Možda ćemo sada otkriti šta je to što bi trebalo da se odigra ovde.“

Prešli su još kilometar i po duž prolaza koji je najednom postao veoma strm, vodeći ih sve dublje u središte zemlje.

„Jakf“, začu se oštri glas odnekle pred njima. „*Taća velk?*“

„*Belgarat, lijun hak*“, smireno odgovori stari čarobnjak na pitanje.

„*Belgarat?*“ Glas zazvuča iznenađeno. „*Zađek kalig, Belgarat?*“

„*Marekeg Gorim, lijun zađek.*“

„*Vid mo. Mar išum Ulgo.*“

Belgarat ugasi baklju dok se čuvar Ulgolanda približavao noseći iznad glave fosfornu kuglu koja je svetlela u mraku.

„*Jad ho, Belgarat. Groja UL.*“

„*Jad ho*“, odgovori starac na ritualni pozdrav. „*Groja UL.*“

Niski plećati Ulg kratko se pokloni, a zatim se okrenu da bi ih poveo tamnim prolazom. Zelenkasta postojana svetlost iz kugle koju je nosio širila je jezivi odsjaj u mračnoj prostoriji i bojila im lica avetinjskim bledilom. Prešli su još oko kilometar i po, a onda se prolaz pretvori u ogromnu pećinu gde je bleđi sjaj ovog čudesnog hladnog svetla koje su Ulzi osmislili treptao pred njima iz stotina otvora visoko na kamenom zidu. Obazrivo su prešli preko uzanog grebena do podnožja kamenog stepeništa isklesanog u kamenom zidu pećine. Vodič se nakratko obrati Belgaratu.

„Moraćemo da ostavimo konje ovde“, zausti starac.

„Mogu ja da ostanem“, ponudi se Durnik.

„Ne. Ulzi će pripaziti na njih. Hajdemo gore.“ Zatim krenu uz strmo stepenište.

Penjali su se ćutke, a bat njihovih koraka muklo je odzvanjao na drugoj strani pećine, iza njih.

„Molim te, nemoj toliko da se naginješ nad ivicom, Erande“, ogłosi se Polgara kad su bili na pola puta.

„Samo sam hteo da vidim koliko ima do podnožja“, odgovorio je. „Jesi li znala da dole ima vode?“

„To je jedan od razloga zašto bih radije volela da se ne naginješ.“

On joj uputi kratak osmejak i nastavi da se penje.

Na vrhu stepeništa nađoše se na ivici mračnog podzemnog ponora od nekoliko stotina metara, a zatim stupiše u odaju gde su Ulzi živeli i radili u malim kockastim ćelijama isklesanim u

kamenu. Iza ove odaje ležala je Gorimova poluosvetljena pećina s jezercetom na kojem se nalazilo ostrvo, i na njemu čudno izgrađena piramidalna kuća okružena visokim belim stubovima. Na udaljenom kraju mermernog prelaza koji je vodio preko jezera stajao je Gorim Ulga, kao i uvek, odeven u belu odoru, i gledao preko vode. „Belgarate“, ogласi se drhtavim glasom, „jesi li to ti?“

„Da, ja sam, Sveti“, odgovori starac. „Možda si mogao da pretpostaviš da ću se ponovo pojaviti.“

„Dobro došao, stari prijatelju.“

Belgarat se uputi ka prolazu, ali Se’Nedra projuri pored njega, s bakrenim kovrdžama koje se zavijoriše za njom, i polete ka Gorimu raširenih ruku.

„Se’Nedra?“, reče, trepnuvši kad mu se obisnu oko vrata.

„Oh, sveti Gorime“, zajeca ona, uronivši mu glavu u rame, „neko mi je oteo bebu.“

„Šta su uradili?“, viknu on.

Garion krenu skoro nehotice preko prelaza ka Se’Nedri, ali ga Polgara zaustavi spustivši mu ruku na rame. „Sačekaj još malo, mili“, promrmljala je.

„Ali...“

„Možda joj je baš ovo potrebno, Garione.“

„Ali, tetka Pol, plače.“

„Jeste, mili. I to je upravo ono što sam čekala. Moramo joj dozvoliti da ispolji svu tugu, pre nego što počne da je se oslobađa.“

Gorim je, mrmljajući blago utešnim glasom, grlio sitnu kraljicu dok je jecala. Nakon što je bura jadanja počela da jenjava, on podiže izborano lice. „Kada se to desilo?“, upita.

„Pred kraj leta“, odgovori Belgarat. „Veoma duga priča.“

„Uđite, onda, svi“, reče Gorim. „Sluge će pripremiti hranu i piće, pa možemo da razgovaramo dok obedujete.“

Ušli su u koloni u piramidalnu kuću na Gorimovom ostrvu i stupili u poveću glavnu odaju s kamenim klupama i stolom,

okruženi čudnim zidovima koji su se sužavali ka tavinici, dok su kristalne svetiljke visile na lancima s tavanice. Gorim nakratko prozbori s tihim slugom, a zatim se okrenu i dalje držeći Se’Nedru u zagrljaju. „Sedite, prijatelji“, kaza.

Kad su se smestili za kameni sto, jedan od Gorimovih slugu unese poslužavnik s izglačanim kristalnim vrčevima i nekoliko boca jakog ulškog pića.

„A sada“, svetac će, „šta se to desilo?“

Belgarat napuni vrč, a potom ukratko ispričeva Gorimu šta se sve izdešavalo u prošlim nekoliko meseci – o Brandovom ubistvu, o pokušaju da se poseje klica razdora među Alornima, kao i o pohodu na utvrđenje Kulta u Žarviksholmu.

„Onda“, nastavi on s pričom kad je Gorimov sluga uneo poslužavnike sa svežim voćem i povrćem i pečenjem s ražnja, koje se još dimilo, „gotovo istovremeno kad smo zauzeli Žarviksholm, neko se ušunjao u rivansku Citadelu i oteo princa Gerana iz kolevke. Kada smo se vratili na ostrvo, otkrili smo da Kugla može da prati detetov trag – barem dok smo na kopnu. Odvela nas je do zapadne strane ostrva, gde smo se susreli s nekoliko Čereka, pripadnika Kulta medveda, koje je otimač tu ostavio. Ispitali smo ih, a oni su nam rekli da je otmicu naredio novi vođa Kulta, Ulfgar.“

„Ali ono što su vam ispričali nije bilo istina?“, Gorim će pronicljivo.

„Samo polovina“, odgovori Svileni.

„Zapravo, nevolja je bila u tome što ni oni sami nisu znali šta je istina“, produži Belgarat. „Bili su veoma pažljivo pripremljeni, tako da je priča koju smo čuli od njih bila veoma moguća – posebno ako se uzme u obzir da smo već bili u ratu s Kultom. Kako god, krenusmo u pohod na poslednje utočište Kulta u Reonu, u severnoistočnoj Drezni. Nakon što smo osvojili grad i zarobili Ulfgara, istina je počela da izlazi na videlo. Ispostavilo se da je Ulfgar malorijski Grolim po imenu Harakan i da nema baš ništa s otmicom. Pravi zločinac je, u stvari, onaj tajanstveni

Zandramas o kome sam ti pričao pre nekoliko godina. Nisam u potpunosti siguran kakva je Sardionova uloga u svemu ovome, ali iz nekih razloga, Zandramas želi da odnese bebu na mesto koje se spominje u Mrinskom kodeksu – mesto koje više ne postoji. Urvon očajnički želi da ovo spreči, toliko da je poslao potrčka na zapad da ubije bebu kako bi sve ovo zaustavio.“

„Imate li ikakvu predstavu o tome gde bi trebalo da tražite?“ upita Gorim.

Belgarat slegnu ramenima. „Samo nekoliko nagoveštaja. Ubedeni smo da je Zandramas napustio Ostrvo vetrova na njisan-skom brodu, pa ćemo krenuti odatle. Kodeks kaže da bi trebalo da pronađem Sardionovu putanju u misterijama, a potpuno sam siguran da, kada nađemo Sardion, Zandramas i beba neće biti mnogo daleko. Možda mogu da nađem poneko uputstvo u pro-ročanstvima – ako ikada nađem na prave prepise.“

„Takođe, izgleda da su i kelski proroci direktno umešani“, dodade Polgara.

„Proroci?“, Gorim je bio zapanjen. „Nikada nisu tako nešto uradili.“

„Znam“, odgovorila je. „Jedna od njih – devojka po imenu Siradis – pojavila se u Reonu i dala nam neka dodatna saznanja i tačna uputstva.“

„To nimalo ne liči na njih.“

„Imam utisak da se približava konačni svršetak, Sveti“, kaza Belgarat. „Svi smo bili toliko usredsređeni na Garionov susret s Torakom da smo prevideli činjenicu da je *pravi* susret onaj koji se mora odigrati između Deteta Svetlosti i Deteta Tame. Siradis nam je rekla da će taj susret biti i poslednji, i da će se *ovom* prilikom jednom zasnaga sve odlučiti. Pretpostavljam da je to razlog zbog kojeg proroci napokon otvoreno delaju.“

Gorim se namršti. „Nikada ne bih mogao da ih zamislim kako se brinu za tuđa posla“, ozbiljno će.

„Ko su tačno ti proroci, sveti Gorime?“ Se’Nedra će tiho.

„Oni su naši rođaci, dete“, odgovori jednostavno.

Pogled joj je odao zbunjenost.

„Nakon što bogovi sačiniše ljudske rase, došlo je vreme odabira“, pojasnio je. „Bilo je sedam rasa i sedam bogova. Ipak, Aldur je odabrao da sam krene svojim putem, tako da je to značilo da će jedna rasa ostati neodabrana i bez boga.“

„Da“, klimnula je glavom, „već sam negde čula taj deo priče.“

„Svi smo mi isti“, nastavi Gorim. „Mi, Morindimi, Karendi sa severa Malorije, Melsini na dalekom istoku i Dali. Mi smo najslabiji Dalima, ali još otkad smo krenuli na zapad u potrazi za bogom Ulom, oni uperiše oči ka nebu s namerom da čitaju zvezde. Navaljivali smo da i oni krenu s nama, ali ipak nisu hteli.“

„Dakle, više niste povezani, je l’ tako?“, upitala je.

„Nekoliko puta su neki proroci došli da nas vide, uglavnom kada su bili na zadacima o kojima nisu mogli da pričaju. Proroci su veoma mudri, jer priviđenje koje im se javlja daje im saznanja o prošlosti, sadašnjosti i budućnosti – i što je najvažnije, samo značenje.“

„Jesu li im onda proroci samo žene?“

„Nisu. Ima i muškaraca. Kad im se pojavi vid, vežu oči da zaustave običnu svetlost ne bi li jasnije videli onu drugačiju. Uvek su u paru s nekim – zauvek.“

„Zašto ih se Grolimi toliko plaše?“, Svileni će iznenadno. „Obreo sam se nekoliko puta u Maloriji, gde sam mogao da vidim malorijske Grolime kako u potpunosti pomahnitaju na sam pomen Kela.“

„Pretpostavljam da su Dali preduzeli određene mere ne bi li zadržali Grolime dalje od Kela. U pitanju je sama srž njihovog učenja, a Grolimi su netrpeljivi prema svemu što je neangaračko.“

„Koja je suština njihovog postojanja, Sveti?“, upita Garion.

„Nisu oni samo proroci, Belgarione“, odgovori Gorim. „Dali su upućeni u sve izdanke tajnih znanja – vraćanje, čarobnjaštvo, magiju, veštičarenje – i više od toga. Niko sem njih ne zna tačno koja im je suština. Šta god da je u pitanju, u potpunosti su mu posvećeni – i oni u Maloriji i ovi na zapadu.“